

Històries de càmping

Miro el despertador. No són ni les 7 del matí i fa cinc minuts que han començat crits i corredisses, fent miques la quietud de les primeres hores del matí, encara fresquetes, al càmping. Com altres soferts acampadors, m'espero deu minuts arraulida dins del sac a veure si els *agressors* es cansen i paren. Però no: criden, es persegueixen, se sent el soroll estrepitós dels plats metàlics. Tot en francès.

Començo a perdre la paciència i a imaginar-me qui són els autors. Tots els números de la rifa són per la *colonie*, una colla d'adolescents *multiculturals* amb qui vam coincidir ahir al barranc de la Peonera, a la serra de Guara. Més Mohammeds i Fatimes que Madeleines i Pierres, per entendre'ns.

Sorollosos, maldestres i un punt desvalguts, els adolescents baixaven pel riu entre excitats i morts de por. Anava l'últim un noi negre tenyit de ros, alt i gros, que necessitava el suport moral i l'ajuda física d'altres companys més petits per superar els obstacles del barranc. Mig ajudant-se, mig esbatussant-se, com cadells de documental del Canal 33, van aconseguir arribar al final.

Tota l'estona havien estat uns metres per davant o uns metres per darrera del nostre grup, de manera que no vaig poder estar-me de parlar amb un dels monitors, també magrebí. Curiosa que és una.

- *D'on sou?*

- *De París* - em contesta somrient, i precisa: de la *banlieu* (de l'extrarradi). Certament, se'ls veia molt urbanites!

Hores després, ens adonàvem que som veïns al mateix càmping. El grup francès està instal·lat unes feixes més avall que nosaltres, en unes tendes ostentosa i petites per a l'envergadura física dels seus habitants.

Ara són dos quarts de set del matí. Massa d'hora per a excursionistes cansats de l'aventura del dia anterior. Com que el soroll ve precisament de la zona ocupada per la *colonie*, m'espolso la mandra i surto definitivament del sac disposada a exercir de ciutadana pacífica però indignada que reclama als monitors francesos més control dels seus nens.

Però, al apropar-me al lloc d'on venen els crits i les batusses, sorpresa majúscula: els agressors pocsoltes no són els nois i noies de la *colonie* que, mig adormits, estan començant a sortir de les tendes i a encendre el butà per fer-se un *chocolat*.

Els *protas* de l'escàndol són una colla de sis joves entre vint i trenta-cinc anys, rossos, blancs, cepats i maleducats. Potser es diuen Pierre o Madeleine i estudien a la Sorbona. Instal·lats al costat de la *colonie*, amb tendes noves acabades de comprar, i look del Coronel Tapioca, tenen el posat autosatisfet i fatxenda. Evidentment, el soroll que han fet també ha despertat la colla de la *colonie*. Però ni els nois i noies ni els seus monitors protesten.

M'apropo i els hi dic que molesten als altres campistes i que callin d'una vegada. Em miren amb sorneguera, però es fa silenci i em dono per satisfeta.

Minuts després, mentre preparo l'esmorzar, una petita patrulla de Fàtimes i Mohammeds fa la seva ronda matinal. Fan temps per l'hora en què esmorcen tots plegats, i passen per davant de la nostra tenda.

- *Bon jour* - els li dic amb un somriure culpable. Voldria dir més coses, com ara: Disculpeu, he sortit de la tenda convençuda que éreu vosaltres els que cridàveu. M'he equivocat. Però em quedo tallada i només somric, esperant trobar-me'ls aquest matí un altre cop al riu...

- *Bon jour* - em respon el noi negre, tenyit de ros. Però no somriu.